

Ex libro Morálíum sancti Gregórii Papæ.

Lectio vj. Lib. 9. cap. vj.

QUI post Oríonas Hyadum nómine, nisi Doctóres sanctæ Ecclésiæ designántur? Qui subdúctis Martyribus, eo jam tẽpore ad mundi notítiam venérunt, quo fides infidelitátis híeme, áltius per corda fidélium sol veritátis calet. Qui remóta tempestáte persecutiónis, explétis longis nóctibus infidelitátis, tunc sanctæ Ecclésiæ orti sunt, cum ei jam per credulitátis verum lucídior annus aperítur. *℞.* Iste est. [78]

In iij. Nocturno, Homilia. Attẽdite. de Communi Doctorum iij. loco. [95]

In ij. Vesp. Comm. seq.

DIE XV. JULII.

S. Henrici

Imperatoris Confessoris.
Semiduplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. [97] præter sequentia. (m. t. v.)

Añã. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram.

℞. Amávit eum.

Oratio.

DEus, qui hodierna die beátum Henricum Confessórem tuum e terræni cúlmine impérii ad regnum ætérnum transtulisti: te súpplices exorámus, ut sicut illum, grátia tuæ ubertáte præventum, illecebras sæculi superáre fecisti; ita nos fácias, ejus imitatióne, mundi hujus blandiménta vitáre, et ad te puris méntibus pervenire. Per Dóminum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

ENRICUS, cognomento Pius, e duce Baváriæ rex Germániæ, ac póstmodum Romanórum imperátor, temporális regni non conténtus angústis, pro adipiscénda immortalitátis coróna sédulam ætérno Regi exhibuit servitútem. Adépto enim império, religióri amplifícandæ studiósè incúbens, ecclésiã ab infidélibus destrúctas magnifícèntius reparávit, plurimisque largitióibus et prædiis locupletávit. Monastéria áliaque loca pia vel ipse ædificávit, vel assignátis redítibus auxit.

Episcopátum Bambergensem hereditáriis ópibus fundátum, beáto Petro, Romanóque Pontífici vetigálem fecit. Benedictum octávum, a quo impérii corónam accéperat, prófugum excépit, suæque sedi restituit.

℞. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimicis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. *℞.* Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. — Et dedit.

Lectio v.

IN Cassinénsi monastério gravi deténtus infirmitáte, a sancto Benedicto, insígni miraculo, sanátus est. Románam Ecclésiã amplíssimo diplomate munerátus, eidem tuéndæ bellum advérsus Græcos suscepit, et Apúliam, diu ab illis possésam, recuperávit. Nihil sine précibus ággredi sólitus, Angelum Dómini, sanctósque Mártyres tuteláres pro se pugnántes ante áciem intérdum vidit. Divína autem protéctus ope, bárbaras natiónes précibus magis quam armis expugnávit. Pan-

nóniam adhuc infidélem, trádita Stéphanó regi soróre sua in uxórem, eoque baptizáto, ad Christi fidem perdúxit. Virginitátem, raro exémplo, matrimónio junxit, sanctámque Cune-gúndam, cónjugem suam, propínquis ejus, morti próximus, illibátam restituit.

℞. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stollam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. *℞.* Induit eum Dóminus lorícã fidei, et ornávit eum. — Et.

Lectio vj.

DENIQUE rebus ómnibus, quæ ad impérii honórem et utilitátem pertinébant, summa prudéntia dispósitis, et illústribus per Gálliam, Itáliam, et Germániã religiósæ munificéntiæ vestigiis passim relictis, postquam heróicæ virtútis suavíssimum odórem longe latéque diffúderat, sanctitáte quam sceptro clárior, ad regni cœlestis præmia, consummátis vitæ labóribus, a Dómino vocátus est anno salutis millésimo vigésimo quarto. Cujus corpus in ecclésiã beatórum Apostolórum Petri et

Pauli Bambérgæ cōditum fuit; statimque ad ejus tūmulum multa miracula, Deo ipsum glorificāte, patrāta sunt: quibus pōstea rite probātis, Eugénius tertiū Sanctōrum número illum ascripsit.

℟. Iste homo. [105]

In iij. Nocturno, Homilia. Sancti Evangēlii, fratres. de eodem Communi. [108] Vesperæ de sequenti.

DIE XVI. JULII.

In Commemoratione B. Mariæ V. de Monte Carmelo.

Duplex majus.

Omnia ut in Festis B. Mariæ V. per Annum. [191]

Ad Magnif. Añā. Sancta Maria succurre miseris, juva pusillānimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérvēni pro clero, intécede pro devoto femineo sexu: sentiant omnes tuum juvāmen, quicumque celebrant tuam solēnem Commemoriatiōnem.

Oratio.

Deus, qui beatissimæ semper Virginis et Genitricis tuæ Mariæ singulari título Carméli ordinem decorasti: concede propitius, ut cujus hō-

die Commemoriatiōnem solēni celebrāmus officio, ejus munīti præsidii, ad gāudia sempiterna pervenire mereāmur. Qui vivis et regnas.

Commem. præced. Añā.

Hic vir despiciens mundum et terrēna, triūmphans, divitias cœlo cōdidit ore, manu.

℟. Justum deduxit.

In j. Nocturno, Lect. Ego sapiēntia. [197]

In II. Nocturno.

Lectio iij.

CUM sacra Pentecostes die Apóstoli cœlitus afflāti, variis linguis loquerentur, et invocato augustissimo Jesu nomine, mira multa patrarent: viri plurimi (ut fertur), qui vestigiis sanctōrum Prophetarum Eliæ ac Elisæi institerant, et Joānis Baptistæ præconiō ad Christi adventum comparati fuerant, rerum veritate perspēta, atque probata, evangēlicam fidem confestim amplexati sunt, ac peculiari quodam affectu beatissimam Virginem (cujus collōquiis ac familiaritate feliciter frui potuere) adeo venerari cœperunt, ut primi omnium in eo montis Carmé-

li loco, ubi Elias olim ascendentem nébulam, Virginis typo insignem, conspexerat, eidem purissimæ Virgini sacellum construxerint.

℟. Sicut cedrus exaltata sum in Libano, et sicut cypressus in monte Sion: quasi myrrha electa, * Dedi suavitatem odoris. ℟. Et sicut cinnamomum et balsamum aromatizans. — Dedi.

Lectio v.

AD novum ergo sacellum sæpe quotidie convenientes, ritibus piis, precationibus ac laudibus beatissimam Virginem, velut singularem ordinis tutelam colēbant. Quam obrem fratres beatæ Mariæ de Monte Carmelo passim ab omnibus appellari cœperunt, eumque titulum summi Pontifices non modo confirmarunt, sed et indulgentias peculiāres iis, qui eo titulo vel ordinem vel fratres singulos nuncuparent, concessere. Nec vero nomenclaturam tantum magnificentissima Virgo tribuit et tutelam, verum et insigne sacri Scapularis, quod beato Simoni Anglico præbuit, ut cœlesti hac

veste ordo ille sacer dignosceretur, et a malis ingruentibus protegeretur. Ac demum cum olim in Eurōpa ordo esset ignotus, et ob id apud Honorium tertium non pauci pro illius extinctione instarent, astitit Honorio noctu piissima Virgo Maria, planēque jussit, ut institutum et homines benigne complecteretur.

℟. Quæ est ista quæ processit sicut sol, et formosa tamquam Jerusalem? * Vidērent eam filiæ Sion, et beatam dixerunt, et reginæ laudaverunt eam. ℟. Et sicut dies verni circumdabant eam flores rosarum, et lilia convallium. — Vidērent.

Lectio vij.

NON in hoc tantum sacculo ordinem sibi tam acceptum multis prærogativis beatissima Virgo insignivit; verum et in alio (cum ubique et potentia et misericordia plurimum valeat) filios in Scapularis societatem relatos, qui abstinēntiam modicam, precēsque paucas eis præscriptas frequentarunt, ac pro sui status ratione castitatem coluerunt, materno plane affectu, dum

igne purgatorii expiuntur, solari, ac in caelestem patriam obtentu suo quantocius pie creditur effere. Tot ergo tantisque beneficiis ordo cumulatus, sollemnem beatissimae Virginis Commemorationem ritu perpetuo ad ejusdem Virginis gloriam quotannis celebrandam instituit.

R. Ornata[m]. [201]

In tertio Nocturno, Homilia ut ibidem. [204]

In **R.** vij. dicitur, tuam sollemnem Commemorationem.

Ad Benedictus, Añã. Caput tuum ut Carmelus, et comae capitis tui sicut purpura regis vineta canalibus, alleluia.

In ij. Vesperis ad Magnif. Añã. Gloria Libani data est ei, decor Carmeli et Saron, alleluia.

Commemor. sequentis.

DIE XVII. JULII.

S. Alexii

Confessoris. Semiduplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. [97] praeter seq.

Añã. Similabo eum viro sapienti, qui aedificavit domum suam supra petram.

R. Amavit eum.

Oratio.

DEus, qui nos beati Alexii Confessoris tui annua solemnitate laetificas: concede propitius, ut cujus natalitia colimus, etiam actiones imitemur. Per Dominum nostrum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

LECTIO IV.

Alexius Romanorum nobilissimus, propter eximium

Jesu Christi amorem prima nocte nuptiarum peculiari Dei monitu relinquens intactam sponsam, illustrium orbis terrae ecclesiarum peregrinationem suscepit. Quibus in itineribus cum ignotus septemdecim annos fuisset, aliquando apud Edessam, Syriae urbem, per imaginem sanctissimae Mariae Virginis, ejus nomine divulgato, inde navi discessit. Ad portum Romanum impulsus, a patre suo tamquam alienus pauper hospitio accipitur: apud quem, omnibus incognitus, cum decem et septem annos vixisset, relicto scripto sui nominis, sanguinis, ac totius vitae cursus, migravit in caelum, Innocen-

tio primo summo Pontifice.

R. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum:

* Et dedit illi claritatem aeternam. **V.** Justum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. — Et dedit.

Ex libro Moralium sancti Gregorii Papae. Lib. 10. cap. xvj. in cap. xij. Job.

LECTIO V.

Deridetur justi simplicitas. Hujus mundi sapientia est, cor nationibus tegere, sensum verbis velare; quae falsa sunt, vera ostendere; quae vera sunt, falsa demonstrare. Haec nimirum prudentia usu a juvenibus scitur, haec a pueris pretio discitur: hanc qui sciunt, ceteros despiciendo superbiunt: hanc qui nesciunt, subiecti et timidi in aliis mirantur: quia ab eis haec eadem duplicitatis iniquitas nomine palliata diligitur, dum mentis perversitas urbanitas vocatur. Haec sibi obsequentibus praecipit honorum culmina quaerere, adempta temporalis gloriae vanitate gaudere, irrogata ab aliis

mala multipliciter reddere: cum vires suppetunt, nullis resistentibus cedere: cum virtutis possibilitas deest, quidquid explere per malitiam non valent, hoc in pacifica bonitate simulare.

R. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam gloriae induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum. **V.** Induit eum Dominus lorica[m] fidei, et ornavit eum. — Et ad portas.

LECTIO VI.

AT contra, sapientia justorum est, nil per ostensionem fingere, sensum verbis aperire, vera ut sunt diligere, falsa devitare; bona gratis exhibere, mala libentius tolerare, quam facere; nullam injuriae ultionem quaerere, pro veritate contumeliam lucrum putare. Sed haec justorum simplicitas deridetur: quia ab hujus mundi sapientibus, puritatis virtus fatuitas creditur. Omne enim quod innocenter agitur, ab eis proculdubio stultum putatur: et quidquid in opere veritas approbat, carnali sapientiae fatuum sonat. Quid namque stultius videtur mun-

do, quam mentem verbis ostendere, nil cállida machinatióne simuláre, nulas injúriis contumélias réddere, pro maledicéntibus oráre, paupertátem quærere, posséssa relínquere, rapiénti non resistere, percutiénti álteram maxíllam præbére?

℞. Iste homo. [105]

In iij. Nocturno, Homil. Grandis fidúcia. pro Abbatibus. [117]
Vesperæ de sequenti.

DIE XVIII. JULII.
S. Camilli de Lellis
Conf. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. [97] præter sequentia. (m. t. v.)

Oratio.

DEus, qui sanctum Camillum, ad animárum in extrémó agóne luctántium subsidium, singulári caritátis prærogatíva decorásti : ejus, quæsumus, méritis spiritum nobis tuæ dilectiόνis infúnde; ut in hora éxitus nostri hostem víncere, et ad cœléstem mereámur corónam pervenire. Per Dóminum.

Deinde Commem. præcedentis, Añã. Hic vir despiciens mundum et ter-

réna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu.

℞. Justum dedúxit.

Pro SS. Symphorosa et septem filiis ejus Mart.

Añã. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in ságuine Agni. ℞. Lætámini.

Oratio.

DEus, qui nos concédís sanctórum Mártyrum tuórum Symphorósæ et filiórum ejus natalítia cólere : da nobis in æténa beatítudine de eórum societáte gaudére. Per Dóminum nostrum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

LECTIO II.

CAmillus Bucclániaci, Theatínæ diœcésis óppido, ex nobili Lelliórum familia natusest matre sexagenária, cui grávidæ visum est per quietem, puérulum crucis signo in pectore munitum, et ágmini puérórum idem signum gestántium præeuntem, se peperisse. Adoléscentem militárem secúsus, sæculi vítiis aliqúamdiu indúlsit;

LECTIO II.

donec vigésimum quintum agens ætátis annum, tanto supérnæ grátie lúmine, divinæque offénsæ dolóre corréptus fuit, ut ubérrimo lacrymárum imbre illico perfúsus, anteáctæ vitæ sordes indesinéter abstérgere, novúmque indúere hóminem firmiter decreverit. Quare ipso, quo id cóntigt, Purificatiónis beatíssimæ Virgínis festo die, ad fratres Minóres, quos Capuccinos vocant, cónvolans, ut eórum número ascriberétur, summis præcibus exorávit. Voti compos semel atque íterum factus est; sed fedo úlcere, quo aliqúando laboráverat, in ejus tibia iteráto recrudescénte, divínæ Providéntiæ majóra de eo disponéntis consilio humíliter se subjécit, suíque victor, illius religiónis bis expetítum, et susceptum hábitum bis dimísit.

℞. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimicis, et a seductóribus tutávit illum : * Et dedit illi claritátem æténam. ℞. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. — Et dedit.

Romam proféctus, in nosocomium, quod Insanabiliū dicitur, recéptus est : cujus étiam administratióne, ob perspéctas ejus virtútes sibi demandátam, summa integritáte ac sollicitúdone vere patérna perégit. Omnium ægrórum servum se réputans, eórum stérnere léctulos, sordes térgere, ulcéribus medéri, agonique extrémó piis præcibus et cohortatióne opem ferre solémne hábuit; quibus in munéribus præclára præbuit admirábilis patiéntiæ, invictæ fortitúdinis, et heróicæ caritátis exémpla. Verum cum animárum in extrémis periclitántium, quod únice intendébat, levámini subsidium litterárum plúrimum conférre intelligeret, triginta duos annos natus in primis grammáticæ elementis tirocínium inter pueros íterum subire non erúbuit. Sacerdótió póstea rite initiátus, nonnullis sibi adjúctis sóciis, prima jecit congregatiónis clericórum Regulárium infirmis ministrántium fundaménta, írrito conátu obniténte húmáni generis

hoste; nam Camillus cœlesti voce e Christi crucifixi, manus etiam de ligno avulsas admirando prodigio protendentis, simulacro emissa mirabiliter confirmatus, ordinem suum a Sede apostolica approbati obtinuit, sodalibus quarto obstrictis maxime arduo voto, infirmis, quos etiam pestis infecerit, ministrandi. Quod institutum, quam foret Deo acceptum, et animarum salutis proficuum, sanctus Philippus Nerius, qui Camillo a sacris confessionibus erat, comprobavit, dum ejus alumnis decedentium agoni opem ferentibus Angelos suggerentes verba sæpius se vidisse testatus est.

R. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam gloriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum. **V.** Induit eum Dominus lorica fidei, et ornavit eum. — Et.

Lectio vij.

Artioribus hisce vinculis ægrotantium ministerio mancipatus, mirum est qua alacritate, nullis fractus laboribus, nullis deterritus vitæ periculis, diu noctuque ad

supremum usque spiritum, eorum commodis vigilaverit. Omnibus omnia factus, vilissima quæque officia demississimo obsequio, flexisque plerumque genibus, veluti Christum ipsum cerneret in infirmis, hilari promptoque animo arripiebat: utque omnium indigentis præsto esset, generalem ordinis præfecturam, cœlique delicias, quibus in contemplatione defixus affluēbat, sponte dimisit. Paternus vero illius erga miseros amorum maxime effulsit, dum et Urbs contagioso morbo primum, deinde extrema annonæ laboraret inopia, et Nolæ in Campânia dira pestis grassaretur. Tanta denique in Deum et proximum caritate exarsit, ut angelus nuncupari, et Angelorum opem in vario itinerum discrimine experiri promereretur. Prophetiæ dono, et gratia sanitatum præditus, arcana quoque cordium inspexit; ejusque precibus nunc cibaria multiplicata sunt, nunc aqua in vinum conversa. Tandem vigiliis, jejuniis, et assiduis attritus laboribus, cum pelle tantum et ossibus constare vi-

deretur, quinque molēstis æque ac diutinis morbis, quos misericordias Domini appellabat, fortiter toleratis, sacramentis munus, Romæ inter suavissima Jesu et Mariæ nomina, ad ea verba: Mitis atque festivus Christi Jesu tibi aspectus appareat: qua prædixerat hora, obdormivit in Domino, pridie Idus Julii, anno salutis millésimo sexcentésimo décimo quarto, ætatis suæ sexagésimo quinto: quem pluribus illustrem miraculis Benedictus decimusquartus solēni ritu Sanctorum fastis ascripsit, et Leo decimustertius, ex sacrorum catholici orbis Antistiti voto ac Rituum Congregationis consulto, cœlestem omnium hospitalium et infirmorum ubique degentium patronum declaravit, ipsiusque nomen in agonizantium litanis invocari præcepit.

R. Iste homo. [105]

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio vij. Cap. xv. b

IN illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Hoc est præceptum meum,

ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi. **Tract. lxxxij. in Joann. Evang.**

Quid putamus, fratres mei? numquid nam solum ejus de ista dilectione mandatum est, qua diligimus invicem? Nonne est et aliud majus ut diligamus Deum? Aut vero de sola Deo nobis dilectione mandavit, ut alia non requiramus? Tria certe commendat Apostolus, dicens: Manent autem fides, spes, caritas, tria hæc; major autem horum caritas. Et si in caritate, hoc est in dilectione, concluduntur duo illa præcepta, major tamen dicta est esse, non sola. De fide igitur nobis quam multa mandata sunt, quam multa de spe! Quis potest cuncta colligere, quis enumerando sufficere? Sed intueamur quod ait idem Apostolus: Plenitudo legis caritas.

R. Iste est qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et de omni corde suo laudavit Dominum: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum. **V.** Ecce homo sine querē-

la, verus Dei cultor, abstiniens se ab omni opere malo, et permanens in innocentia sua. — Ipse.

Lectio viij.

UBI ergo caritas est, quid est, quod possit deesse? Ubi autem non est, quid est, quod possit prodesse? Dæmon credit, nec diligit: nemo diligit, qui non credit. Frustra quidem, sed tamen potest sperare veniam qui non diligit: nemo autem potest desperare qui diligit. Itaque ubi dilectio est, ibi necessario fides, et spes; et ubi dilectio proximi, ibi necessario etiam dilectio Dei. Qui enim non diligit Deum, quomodo diligit proximum tamquam se ipsum? Quandoquidem non diligit et se ipsum? Est quippe impius, et iniquus: qui autem diligit iniquitatem, non plane diligit, sed odit animam suam.

℟. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris: * Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis. *℞.* Vigilâte ergo, quia nescitis qua hora Dominus vester venturus

sit. — Et vos. *Gloria Patri.* Et vos.

ProSS. Symphorosa et septem filiis Martyribus.

Lectio ij.

Symphorosa Tiburtina, Getulii Martyris uxor, ex eo septem filios peperit, Crescentium, Julianum, Nemesium, Primitivum, Justinum, Stacteum, et Eugenum: qui omnes propter christianæ fidei professionem una cum matre, Hadriano imperatore, comprehensi sunt. Quorum pietas multis variisque tentata suppliciiis, cum stabili permaneret; mater, quæ filiis fidei magistra fuerat, dux eisdem ad martirium exstitit. Nam saxo ad collum alligato, in profluentem dejicitur: cuius corpus conquisitum a fratre ejus Eugenio sepelitur. Postridie ejus diei, qui fuit decimo quinto Kalendas Augusti, septem fratres singuli ad palum alligati, varie sunt interfeciti. Crescentio guttur ferro transfigitur: Juliano pectus confoditur: Nemesio cor transverberatur: Primitivo trajicitur umbilicus: Justinus membratim secatur: Stacteus telis

configitur: Eugeniua pectore in duas partes dividitur. Ita octo hostiæ Deo gratissimæ sunt immolatæ. Corpora in altissimam foveam projecta sunt via Tiburtina, nono ab Urbe lapide: quæ postea Romanam translata, condita sunt in ecclesia sancti Angeli in piscina.

Quando autem alia die celebratur, erit

Lectio ij.

HOC ergo præceptum Domini teneamus, ut nos invicem diligamus; et quidquid aliud præcepit, faciemus: quoniam quidquid est aliud, hic habemus. Discernitur quippe ista dilectio ab illa dilectione, qua se invicem diligunt homines: nam ut discerneretur, adjunctum est: Sicut dilexi vos. Ut quid enim diligit nos Christus, nisi ut regnare possimus cum Christo? Ad hoc ergo et nos invicem diligamus, ut dilectionem nostram discernamus a ceteris, qui non ad hoc se invicem diligunt, quia nec diligit. Qui autem se propter habendum Deum diligit, ipsi se diligit; ergo ut se diligant, Deum diligit. Non est hæc di-

lectio in omnibus hominibus: pauci se propterea diligunt, ut sit Deus omnia in omnibus.

Te Deum laudamus. 18.

In Laud. fit Commem. simpl. Aña. Vestri capilli capitis omnes numerati sunt: nolite timere, multis passeribus meliores estis vos.

℞. Exsultabunt.

Vesperæ a Capitulo de sequenti.

DIE XIX. JULII.

S. Vincentii a Paulo

Conf. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. [97] præter seq. (m. t. v.)

Oratio.

Deus, qui ad evangelizandum pauperibus, et ecclesiastici ordinis decorem promovendum, beatum Vincencium apostolica virtute roborasti: præsta quæsumus, ut cuius pia merita veneramur, virtutum quoque instruamur exemplis. Per Dominum.

Deinde fit Commemor. præcedentis, Aña. Hic vir despiciens mundum et terræna, triumphans, divitias cælo condidit ore, manu. *℞.* Justum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio I^a.

Incēntius a Paulo, natiōne Gallus, Pódii non procul ab Aquis Tarbéllis in Aquitania natus, jam tum a púero eximiam in páuperes caritatem præ se tulit. A custodiā patérni gregis ad litteras evocátus, humanas Aquis, divinas cum Tolosæ, tum Cæsaraugustæ didicit. Sacerdotio initiátus, ac theologiæ láurea insignitus, in Turcas incidit, qui captivum in Africam abduxerunt. Sed in captivitate pòsitus herum ipsum Christo rursus lucrificet. Cum eo igitur ex bárbaris oris, opitulante Deipara, sese propriens, ad apostolica límina iter instituit. Unde in Gálliam revérsum, Clippiaci primum, mox Castellionis parœcias sanctissime rexit. Renuntiátus a rege primarius sacrórum minister in Gállia trirémibus, mirum quo zelo et ducum et rémigum salúti óperam posúerit. Monialibus Visitatiōnis a sancto Francisco Salésio præpòsitus, tanta prudén-

tia per annos círciter quadraginta eam curam sustinuit, ut máxime comprobáverit iudícium sanctissimi Præsulis, qui sacerdotem Vincéntio digniorem nullum se nosse fatebátur.

R. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritatem ætérnam. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. — Et dedit.

Lectio II^a.

EVangelizándis paupéribus, præsertim rurícolis, ad decrepítam usque ætatem indefessus incúbuit; eique apostólico óperi tum se, tum alúmnos congregatiōnis, quam sub nómine Presbyterórum sæculárium missiōnis instituit, perpétuo voto a sancta sede confirmáto, speciátim obstrínxit. Quantum autem augéndæ cleri disciplinæ allaboráverit, testántur erécta majórum clericórum seminária, collatiōnem de divinis inter sacerdotés frequéntia, et sacre ordinatiōni præmitténda exercítia; ad quæ, sicut

et ad pios laicórum secessus, institúti sui domicilia libenter patere voluit. Insuper ad amplificándam fidem et pietatem, evangélicos misit operários, non in solas Gálliae provincias, sed et in Italiám, Polóniam, Scótiám, Hibérniam, atque ad Bárbaros et Indos. Ipse vero, vita functo Ludovico decimotértio, cui moriénti hortátor ástitit, a regína Anna Austríaca, matre Ludovici decimiquárti, in sanctius concílium accítus, studiosissime egit, ut nonnisi digniōres Ecclésiis, ac monastériis præficeréntur; civiles discórdiæ, singulária certamina, serpéntes erróres, quos simul sensit, et exhóruit, amputaréntur; débitaque iudiciis apostólicis obediéntia præstarétur ab ómnibus.

R. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícám fidei, et ornávit eum. — Et.

Lectio III^a.

Nullum fuit calamitátis genus, cui patérne non occurrerit. Fidèles

sub Turcárum jugo geméntes, infántes expòsitos, júvenes discolos, vírgines periclitántes, moniales dispérsas, mulieres lapsas, ad trirémes damnátos, peregrínos infirmos, artífices inválidos, ipsósque mente captos, ac innúmeros mendicos subsidiis et hospítii etiánum superstítibus excépit, ac pie fovit. Lotharingiam, Campániam, Picárdiam, aliásque regiōnes peste, fame, belloque vastátas, prolíxe refecit. Plúrima ad perquiréndos et sublevándos míseros sodalítia fundávit; inter quæ célebris matronárum cœtus, et late diffúsa sub nómine Caritátis puellárum societas. Puéllas quoque tum de Cruce, tum de Providéntia, ac sanctæ Genovéæ ad sequiōris sexus educatiōnem erigéndas curávit. Hæc inter et ália gravíssima negótia Deo júgiter inténtus, cunctis affábilis, ac sibi semper constans, simplex, rectus, húmilis, ab honoribus, divitiis, ac delíciis semper abhóruit; audítus dicere: rem nullam sibi placere, præterquam in Christo Jesu, quem in ómnibus studébat imitari.

Córpore demum afflictatiónē, laboribus, senioque attritus, die vigésima séptima Septémbris, anno salutis supra millésimum sexcentésimo sexagésimo, ætatis suæ octogésimo quinto, Parisiis in domo sancti Lázari, quæ caput est congregatiónis Missiõnis, placide obdormivit : quem virtutibus, méritis, ac miraculis clarum Clemens duodécimus inter Sanctos rétulit, ipsius celebritati die décima nona mensis Júlii quotannis assignata. Hunc autem divinæ caritatis eximium heróem, de unoquoque hóminum genere óptime méritum, Leo tertiusdecimus, instántibus plúribus Sacrórum Antistitibus, ómnium societatum caritatis in toto cathólico orbe existéntium, et ab eo quomodocúmque promanántium, peculiárem apud Deum patrónum declarávit et constituit.

℞. Iste homo. [105]

In III. Nocturno.
Lectio sancti Evangélii secundum Lucam.

Lectio vij.

Cap. x.

In illo témpore : Designávit Dóminus et alios septuaginta duos. Et

misit illos binos ante faciē suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Et reliqua. Homilia sancti Gregórii Papæ.

Homilia xvij. in Evang.

Dominus et Salvator noster, fratres carissimi, aliquando nos sermónibus, aliquando vero opéribus admonet. Ipsa etenim facta ejus, præcepta sunt : quia dum aliquid tacitus facit, quid agere debeamus innotescit. Ecce enim binos in prædicatióne discipulos mittit : quia duo sunt præcepta caritatis, Dei videlicet amor, et próximi : et minus, quam inter duos, caritas haberi non potest. Nemo enim próprie ad semetipsum habere caritatem dicitur : sed diléctio in alterum tendit, ut caritas esse possit.

℞. Iste est qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et de omni corde suo laudávit Dóminus :

* Ipse intercedat pro peccatis ómnium populórum. ℞. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábs-tinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. — Ipse.

Lectio viij.

Ecce enim binos ad prædicandum discipulos Dóminus mittit : quatenus hoc nobis tacitus innuat, quia qui caritatem erga alterum non habet, prædicatiónis officium suscipere nullatenus debet. Bene autem dicitur, quia misit eos ante faciē suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse venturus. Prædicatores enim suos Dóminus sequitur : quia prædicatio prævenit, et tunc ad mentis nostræ habitaculum Dóminus venit, quando verba exhortatiónis præcurrunt : atque per hoc veritas in mente suscipitur.

℞. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris : * Et vos símiles hominibus expectantibus dómimum suum, quando revertatur a nuptiis. ℞. Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dóminus vester venturus sit. — Et vos. Glória. Et vos.

Lectio ij.

Hinc namque eisdem prædicatóribus Isaías dicit : Parate viam Dómini, rectas facite semitas Dei nostri. Hinc filiis Psalmista ait : Iter facite ei,

qui ascendit super occasum. Super occasum namque Dóminus ascendit : quia unde in passióne occubuit, inde majorem suam glóriam resurgendo manifestávit. Super occasum videlicet ascendit ; quia mortem quam pertulit, resurgendo calcávit. Ei ergo, qui ascendit super occasum, iter facimus, cum nos ejus glóriam vestris mentibus prædicamus, ut eas et ipse post veniens, per amoris sui præsentiam illústret. Te Deum. 18.

Vesperæ a Capitulo de sequenti.

DIE XX. JULII.

S. Hieronymi Æmiliani Confessoris. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. [97] præter sequentia. (m. t. v.)

Oratio.

Deus misericordiarum Pater, per mérita et intercessiõnem beati Hierónymi, quem órphanis adiutorem et patrem esse voluisti : concède, ut spíritum adoptiõnis, quo filii tui nominamur et sumus, fideliter custodiámus. Per Dóminum.

Fit Commem. præced. Aña. Hic vir despiciens

mundum et terréna, triúmphans, divítias celo cóndidit ore, manu.

℞. Justum dedúxit.

Pro S. Margarita Virg. et Mart. Aña. Veni sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in aetérnum.

℞. Spécie tua.

Oratio.

Indulgéntiam nobis, quæsumus Dómine, beáta Margaríta Virgo et Martyr implóret: quæ tibi grata semper éxstitit et mérito castitátis, et tuæ professione virtútis. Per Dóminum nostrum.

In j. Nocturno, Lectio- nes de Scriptura occurren- te.

In II. Nocturno.

Lectia 1b.

Ierónymus, e gente patrícia Æmiliána Venétiis ortus, a prima adolescéntia militæ addíctus, difficíllimis reipúblicæ tempóribus Castro novo ad Quarum in móntibus Tavisínis præficitur. Arce ab hóstibus capta, ipse in tetérrimum cárcerem detrúditur, mánibus ac pédibus vinctus; cui omni humána ope destitúto, beatíssima Virgo ejus précibus ex-

oráta, clemens adest, víncula solvit, et per médios hostes, qui vias omnes obséderant, in Tarvisii conspéctum incólumem ducit. Urbem ingressus, ad Deiparæ aram, cui se vóverat, mánicas, cómpedes, caténas, quas secum detúlerat, in accépti beneficii testimoniúm suspendit. Reversus Venétias, cepit pietátis stúdia impénsius cólere, in páuperes mire effúsus, sed puerórum præsertim misértus, qui paréntibus orbáti, egéni et sórdidi per urbem vagabántur, quos in ædes a se conductas recépit de suo aléndos, et christiánis móribus imbuéndos.

℞. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: Et dedit illi claritátem aetérnam. ℞. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. — Et dedit illi.

Lectia 2.

PER eos dies Venétias appúlerant beátus Cajetánus, et Petrus Caráfa, póstmodum Paulus quartus, qui Hierónymi spíritu, novóque institúto

colligéndi órphanos probáto, illumin Incurabiliúm hospítale adduxérunt, in quo órphanos simul educáret, atque aegrótis parí caritáte inservíret. Mox eorúmdem hortátu in próximam continéntem proféctus, Bríxiæ primum, deínde Bérghomi, atque Novocómi orphanotrophía eréxit: Bérghomi præsertim, ubi præter duo, pro púeris unum, et pro puéllis álterum, domum excipiéndis, novo in illis regiónibus exémplo, muliéribus a turpi vita ad pœniténtiam convérsis, apéruit. Somáschæ demum subsistens, in húmili pago agri Bergoménsis ad Venetæ ditiónis fines, sibi, ac suis ibi sedem constituit, formámque indúxit congregatiónis, cui proptérea a Somáscha nomen factum, quam subínde auctam, et propagátam, nedum orphanórum regímini, et Ecclesiárum cultui, sed ad majórem christiánæ reipúblicæ utilitátem, adolescéntium in lítteris et bonis móribus institutióni in collégiis, academiis et semináriis addíctam, sanctus Pius quintus inter religiósos

órdines ascripsit, ceterique Pontífices privilégiis ornárunť.

℞. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℞. Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. — Et ad portas.

Lectia 3.

ORphanis colligéndis inténtus Mediolánum proficiscitur, atque Ticinum; et utrobique collectis agmínibus puerórum, tectum, victum, vestem, magístros, nobílibus viris favéntibus, próvide constituit. Inde Somáscham redux, ómnibus ómnia factus, a nullo abhorrébat ópere, quod in próximi bonum cédere prævidéret. Agrícolis immíxtus per agros sparsis, dum se illis adjutórem in meténdis frúgibus præbet, mystéria fidei explicábat, puerórum cápita porrígine fœda abstérgens, et patiénter tractans curábat; pútridis rusticórum vulnéribus medebátur eo succésu, ut grátia curatiónum donátus censerétur. In monte, qui Somáschæ ímminet, repérta

specu, in illam se ábdidit, ubi se flagéllis cædens, dies íntegros jejúnus tránsigens, oratióne in plúrimam noctem pro trácta, super nudo saxo brevem somnum carpens, sui aliorúmque noxárum pœnas luébat. In hujus specus interióri recéssu ex árido sílice exstíllat aqua précibus servi Dei, ut constans tradítio est, impetráta, quæ usque in hodiérnam diem júgiter manans, et in várias regiónes deláta, ægris sanitátem plerúmque concíliat. Tandem ex contagióne, quæ per omnem vallem serpébat, dum ægrotántibus insérvit, et vita functos próprios húmeris ad sepultúram defert, contrácto morbo, annos natus sex et quinquagínta, quam paulo ante prædíxerat, pretiósam mortem óbiit anno millésimo quingentésimo trigésimo séptimo : quem plúribus in vita, et post mortem miraculis illústrem Benedictus décimus quartus Beatórum, Clemens vero décimus tértius Sanctórum fastis solémniter ascrípsit.

℞. Iste homo. [105]

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangéllii secúndum Matthæum.

Lectio viij. Cap. xix. b

IN illo témpore : Obláti sunt Jesu párvuli, ut manus eis impóneret, et oráret. Et réliqua.

Homília sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia Ixij. in Matth.

QUR discipuli púeros abigébant? Dignitátis causa. Quid ergo ille? Ut dóceat illos modéste sápere, fastúmque mundánum conculcáre, et súscipit, et ulnis compléctitur, talibúsque regnum cœlórum pollicé-tur, id quod étiam dixit supérius. Et nos ígitur si vólumus herédes esse cœlórum, hanc virtútem cum diligéntia magna sectémur. Hoc est enim philosophiæ culmen, simplici-tem esse cum prudéntia : hæc vita est angélica. Anima enim puéruli ómnibus ánimi morbis vácuca est : non memóriam rétinét injuriárum, sed eas inferéntes adít ut amícos, ac si nihil factum esset. Et quamvis a matre verbéribus cædátur, eam semper quærit, et ómnibus antepónit.

℞. Iste est qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et de omni corde suo laudávit Dóminum : * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℞. Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. — Ipse.

Lectio viij.

SI reginam ipsi osténdas diadémate ornátam, non præfert eam matri pannis detritis vestitæ, mallétque illam incúltam vidére, quam reginam mirífice amíctam. Nam quod suum, quod aliénium est, non est paupertáte, vel divítiis, sed ex amóre existimáre solet, et nihil plus requirit, quam necessariá; atque ut lacte replétus est, statim a mamma abscédit. Non eisdem, quibus nos, ærumnis prémitur, nec pecuniárum jactúra, rebusque simílibus, nec íisdem, quibus nos, fluxis rebus lætátur, neque córporum pulchritúdinem mirátur. Ideo dicébat : Tálíum est enim regnum cœlórum, ut ex propósito voluntátis illa operémur, quæ natúra sua púeri faciunt.

℞. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardéntes in mánibus vestris : * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum suum, quando revertátur a núptiis. ℞. Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. — Et vos. Glória Patri. Et vos.

Lectio ix.

Quia enim Pharisæi non aliúnde, quam a nequítia, et arrogántia ad agéndum ferebantur, ideo ubique discipulos suos simplices esse jubet, illósque subindicat, dum hos instítuit. Nihil enim ita supérbiam parit, ut principátus, et primi consésus. Quóniam ígitur discipuli per totum terrárum orbem multum honóris consecutúri erant, ipsórum ánimos prævenit, nec sinit eos humánum quid pati, nec honórem a vulgo expétere, vel ante álios sese efférre. Nam etiámsi hæc parva vidéntur esse, at malis ingéntibus causam præbent : sic enim instítuti Pharisæi in malórum culmen ascendérunt : salutatiónes, primos consésus, et médiós requiréntes, hinc in ar-

déntem glóriæ cupiditatem, inde vero in impietatem lapsi sunt.

Te Deum laudamus. 18.

In Laud. fit Commem. simplicis, Añã. Símile est regnum cœlorum hómini negotiátóri quærénti bonas margarítas : invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

℣. Diffúsa est grátia.

Oratio. Indulgéntiam. 620.

In ij. Vesperis Commemoratio sequentis.

DIE XXI. JULII.

S. Praxedis
Virginis.

Añã. Veni sponsa Christi, accipe coronam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

℣. Spécie tua.

Oratio.

EXáudi nos Deus salutaris noster : ut sicut de beatæ Praxedis Virginis tuæ festivitáte gaudemus, ita piæ devotiõnis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Lectio iij.

Quædã, virgo Romana, Pudentiænæ virginis soror, Marco Antonino imperatóre Christiános persecuente, eos facultátibus, ópera,

consolatióne, et omni caritátis officio prosequébatur. Nam álios domi occultábat : álios ad fidei constántiam hortabátur : aliórum cõrpora sepeliébat : iis, qui in cárcere inclúsi erant, qui in ergástulis exercebántur, nulla re déerat. Quæ cum tantam Christianórum stragem jam ferre non posset; Deum precáta est, ut, si mori expediret, se e tantis malis eriperet. Itaque duodécimo Kaléndas Augústi ad pietátis præmia vocátur in cœlum. Cujus corpus a Pastóre Presbytero in patris et soróris Pudentiænæ sepúlcrum illátum est, quod erat in cœmétério Priscillæ, via Salária.

Te Deum laudamus. 18.

Añã. Símile est regnum cœlorum hómini negotiátóri quærénti bonas margarítas : invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

℣. Diffúsa est grátia.

DIE XXII. JULII.

S. Mariæ Magdalænæ
Pœnitentis. Duplex.

Omnia de Communi nec Virg. nec Mart. [144] præter sequentia.

IN I. VESPERIS.

Hymnus.

Pater supérni lúminis,
Cum Magdalénam
réspicis;

Flammas amóris éxcitas,
Gelúque solvis pectoris.

Amóre currit saucia
Pedes beátos úngere,

Laváre fletu, térgere
Comis, et ore lámberere.

Astáre non timet cruci :
Sepúlcro inhæret ánxia :
Truces nec horret mílites :

Pellit timórem cáritas.

O vera, Christe, cáritas,
Tu nostra purga crímina,

Tu corda reple grátia,
Tu redde cœli præmia.

Patri, símúlque Fílio,
Tibique sancte Spíritus,
Sicut fuit, sit júgiter

Sæclum per omne glória.
Amen.

℣. Diffúsa est grátia.

Ad Magnif. Añã. Múlier, quæ erat in civitáte peccátrix, ut cognóvit quod Jesus accúbuit in domo Simónis leprósi, áttulit alabástrum unguénti, et stans retro secus pedes Jesu, lácrymis cœpit rigáre pedes ejus, et capillis cápitis sui térgébat, et osculabátur pedes ejus, et unguénto unguébat.

Oratio.

Beatæ Mariæ Magdalænæ, quæsumus Dómine, suffrágiis adjuvémur : cujus précibus exorátus, quatríduánum fratrem Lázarum vivum ab ínferis resuscitásti. Qui vivis.

AD MATUTINUM.

Invit. Laudémus Deum nostrum, * In conversiõne Mariæ Magdalænæ.

Ps. Veníte. 2.

Hymnus.

Maria castis óculis
Lambit Dei vestigia:
Fletu rigat, tergit comis,
Detérsa nardo pérlinit.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc, et per omne sæculum.
Amen.

In I. Nocturno.

De Cánticis canticórum.

Lectio j. Cap. iij.

Quædã, virgo Romana, Pudentiænæ virginis soror, Marco Antonino imperatóre Christiános persecuente, eos facultátibus, ópera,